

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 652/2021
02.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Јасмине Стаменковић, председника већа, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић, Бранка Станића и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Малина Ђокић, адвокат у ..., против туженог Кошаркашког клуба Беовук 72 из Београда, чији је пуномоћник Слободан Момчиловић, адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1524/20 од 30.09.2020. године, у седници већа од 02.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против првог става изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1524/20 од 30.09.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против првог става изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1524/20 од 30.09.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против другог и трећег става изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1524/20 од 30.09.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П 1291/18 од 04.03.2020. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од 70.000,00 динара, за претрпљене физичке болове износ од 98.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 63.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 04.03.2020. године до исплате; ставом другим изреке одбијен је део тужбеног захтева на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења животне активности у износу од 130.000,00 динара, за претрпљене физичке болове у износу од 42.000,00 динара и за претрпљени страх у износу од 27.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 04.03.2020. године до исплате; ставом трећим изреке

обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 216.280,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1524/20 од 30.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у првом ставу изреке; ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у другом и трећем ставу изреке тако што је обавезан тужени да тужиоцу исплати на име накнаде нематеријалне штете, поред износа досуђених првостепеном пресудом, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од још 130.000,00 динара, за претрпљене физичке болове износ од још 42.000,00 динара и за претрпљени страх износ од још 27.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 04.03.2020. године до исплате, и на име накнаде трошкова поступка износ од 230.480,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате; ставом трећим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, позивајући се на одредбе члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености ревизије изјављене против првог става изреке побијане пресуде на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени законски услови да се о изјављеној ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној. О тужиочевом захтеву у предметном делу судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Стога у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд, је применом члана 404. става 1. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије изјављене против првог става изреке побијане пресуде, применом члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. става 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете поднета је 12.12.2011. године, а преиначена 10.03.2014. године. Побијана другостепена пресуда донета је 30.09.2020. године. Вредност предмета спора побијаног дела из првог става изреке износи 231.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у којем вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија изјављена против првог става изреке побијане пресуде није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

Испитујући побијану пресуду у другом и трећем ставу изреке у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, 08.03.2009. године одиграна је кошаркашка утакмица између КК Беовук 72 из Београда и КК Слобода из Ужица. Домаћин и организатор спортске приредбе био је тужени. Кошаркашка утакмица се одиграла у спортској хали у Шумицама на Вождовцу у Београду. На утакмици је дошло до сукоба и туче између играча међусобно и између играча и навијача.

На почетку сукоба између играча две екипе на терену тужилац је покушавао да смири актере сукоба. Један играч из тужиочевог тима је добио јак ударац од играча туженог, након чега је тужилац ударио једног играча туженог. Након избијања сукоба на терену између играча, на терен је из гледалишта ушло око 20 навијача туженог и узело учешће у тучи. На тужиоца се затрчао навијач туженог и ударио га. Тужилац је од ударца пао, а потом га више лица удара. Од даљих физичких напада навијача туженог, тужиоца је заштитио директор тужиочевог клуба ББ тако што се бацио телом на тужиоца.

Тужилац је задобио тешку телесну повреду у виду нагњечења са десне и леве стране главе и тешког потреса мозга. Услед задобијених повреда код тужиоца је дошло до умањења животне активности од 10%. Тужилац је трпео физичке болове и страх чији су интензитет и трајање наведени у образложењу побијане пресуде.

Према становишту нижестепених суда, тужени је одговоран за насталу штету као организатор утакмице јер није обезбедио довољан број припадника МУП и редара који би били у могућности да спрече потенцијални сукоб. Тужилац је допринео настанку штете 30% јер је и сам био учесник туче. Другостепени суд је повисио износе досуђене првостепеном пресудом имајући у виду врсту и тежину задобијених повреда.

Првостепени суд је утврдио све битне чињенице савесно ценећи сваки доказ засебно и све доказе као целину. Разлози које је првостепени суд навео за утврђене чињенице су сагласни садржини изведених доказа. Стога нису основани ревизијски наводи којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Из одредаба члана 181. у вези члана 154. става 3. ЗОО произлази да је тужени одговоран за накнаду штете настале услед нереди на утакмици по принципима објективне одговорности. Баш због тога што утакмица окупља већи број људи, одредбама члана 181. ЗОО посебно је предвиђена одговорност организатора утакмице

за штету која може настати услед изванредних околности, а самим тим и услед нереди на терену и у гледалишту. Из тог разлога тужени, као организатор утакмице, одговара без обзира на кривицу, па и у ситуацији када је предузео све мере обезбеђења прописане одредбама Закона о спречавању насиља и недоличног понашања на спортским приредбама. Сходно наведеном, нижестепени судови су правилно обавезали туженог да тужиоцу накнади претрпљену штету, па супротни ревизијски наводи нису основани.

Нису основани ревизијски наводи којима се указује да је допринос тужиоца настанку штете виши од 30%. Нижестепени судови су на основу правилне примене члана 192. у вези члана 205. ЗОО утврдили да је тужиочев допринос настанку штете 30 % јер није задобио повреде само у одбрани, већ је и активно учествовао у тучи.

Нису основани ревизијски наводи којима се указује на погрешну примену члана 200. ЗОО. Имајући у виду проценат умањења животне активности, последице које тужилац трпи у свакодневном животу, интензитет и трајање физичких болова и страха и допринос тужиоца насталој штети, побијаном пресудом је, на основу правилне примењене члана 200. ЗОО, одређен износ накнаде штете по свим видовима. Досуђеним износима не погодује се тежњама које нису спојиве са природом и друштвеном сврхом установљавања права на накнаду нематеријалне штете, већ се доприноси психичкој стабилности оштећеног упркос претрпљеној штети. Чињенице о умањењу животне активности и последицама умањења утврђене су на основу налаза и мишљења вештака медицинске струке који је једино подобно доказно средство за утврђивање тих чињеница. Стога се неосновано ревизијом истиче да наставак тужиоцеве каријере указује на то да није дошло до умањења животне активности.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у трећем ставу изреке.

Врховни касациони суд је, применом члана 165. става 1. у вези члана 153. ЗПП, одбио захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка јер није успео у овом поступку.

**Председник већа-судија
Јасмина Стаменковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић